

АРХИТЕКТА У УЛОЗИ РУШИТЕЉА ИЛИ ЈУГОСЛОВЕНСКА ДЕЗИНТЕГРАЦИЈА ИЗ ДРУГОГ УГЛА

- поводом књиге Бошка С. Вукчевића, **"Tito Architect of Yugoslav Disintegration"**, Rivercross Publishing, In (127 East 5 th Street, New York, New York 10022) -

Недавно, (крајем 1994.), у Њујорку је изишла књига (на енглеском језику) БОШКА С. ВУКЧЕВИЋА, "ТИТО АРХИТЕКТА ЈУГОСЛОВЕНСКЕ ДЕЗИНТЕГРАЦИЈЕ", која с правом побуђује пажњу.

Аутор је, иначе од раније познати научни радник и истраживач, очито морао уложити доста труда да ово обимно дјело од преко 500 (тачније 511) страница документовано поткријепа.

Прије свега, треба нагласити да ниједном реченицом није показана било каква тенденциозност или такозвано "натезање" чињеница да би се "забашурила" стварност. Једноставно, а другачије казано, писац је почео тезом да нико као градитељ не зна гдје је грађевина најмање стабилна и како је најлакше срушити.

Отуд и зашто такво доказивање? Или, зашто нешто градити да би било рушењо? - Иако наметнута, сама по себи, ова питања имају јасне одговоре. Идући трагом ауторових запажања они и нијесу тешки. Наравно, уз обиље документације, од које се нека појављује први пут, све се бистрије сагледава. Но, објашњење, и поред свега, не би могло бити одмах схваћено да није направљен историјски пресјек и повучена паралела везана за узрочно-последичне везе успостављања претходне двије Југославије.

Држећи се тих полазишта истраживач с правом долази до занимљивих закључака. Прва Југославија, тј. Краљевина СХС, била је продукт склопа околности, међу којима је одлучујући фактор чинила

вјековна тежња српског народа на окупљању Јужнословенља; без било каквих дубљих размишљања о ономе шта ће из тога проистећи. Иако су Срби добро знали шта су преживјели од Хрвата у улози аустријских солдата, или од поисламљених или покатоличених Срба током првог свјетског рата, без предрасуда су се прихватили суживота, у СХС (тј. каснијој Југославији). У том својем тврдокорном убјеђењу нијесу их могла разувјерити ни сва роварења која су настајала између два свјетска рата а ни касније погибије (стратишта, јаме, кланице и мучилишта) да се одрекну идеје југословенства.

Нови, примамљиви, титоистички (тј. коминтерновски) пројекат "братства и јединства" претворио им се као пут "новог спасења".

Међутим, то је тек био пут српске трагике. Спасење је, истина, наступило али не за српски народ већ за остале, који су се тако очували да не буду кажњени за злодјела.

Вјештом манипулацијом Тито је сачувао хрватски народ а тиме и идеју усташтва, која се није гасила. Цех су и тада платили Срби, јер је братоубијање било Титов основни циљ. Отуда је и овај рат био више окренут међуграђанским тј. српским обрачунима (а углавном се и водио на њиховим теренима) него стварном ослобођењу од непријатеља. Срби су се, дакле, нашли у вртлогу интереса великих сила, које су, поигравајући се њиховом судбином, за свога активног извршиоца имале Броза. Отуда се не треба чудити што је Тито могао самовољно, тј. диктаторски (само на перфидан начин) "комунистички" владати (боље рећи хировати) и експериментисати, првенствено на српском живљу (или на његову штету) како би омео да се тамо изњедри неки нови предводник, који би покварио и све планове о разбијању српског бића. Као потврда за то је и забрана било каквих истраживања о злочинима које је његов (хрватски односно усташки) народ почињу у једној од највећих фабрика смрти - Јасеновцу а и којекуда друго.

Писац наведене књиге је први пут објавио и импозантан број до данас тајне архивске грађе којом је све, до дивљења, аргументовано.

Оно што даје посебан квалитет овој књизи је разноврсност извора тако да и сам читалац, ако то жели, може доносити своје судове који ће (хтио то или не) бити, углавном, идентични ауторовим.

Таквом, иманентно-аналитичком, методологијом се и постиже стварни научни успјех. Искуство познатог, и једног од водећих тумача савремене епохе у дијаспори, на релацији Велике силе - Југославија -

Српство, Бошка С. Вукчевића, није се у овој књизи зауставило само на титовској рушилачкој архитектоници. Направио је овај стваралац и осврт на најновија збивања као логичну посљедичност свега што се одавно режира за ове српске и православне просторе Балкана.

Међутим, и поред све научно-истраживачке умјешности и избора заиста убједљивих извора, аутор се не може начудити откуд тако велика упорност папе Јована П, као човјека словенског (пољског) поријекла, на пропагирању бомбардовања и уништења Срба у њиховом патном времену садашњем. Писац, и сам Србин, у изворној чистоти своје душе, као да не може (или ради закључка читаоца намјерно неће) да схвати да је и поменути папа (као студент и алхемичар у справљању отрова за потребе Хитлерове Њемачке) само, лацмански пресвучено, створење иза чије одежде се заклања опасни ватикански вук који прижељкује српску ликвидацију свуда гдје не може успјети, давно зацртани (и од Степинца слијеђени) павелићевски програм унијаћења, католичења и клања светосавског народа.

Најзад, поред свеколиког заиста плодног пишчевог опуса, у досадашњем истраживачком раду, може се рећи да је ова књига отворила шире видике за даља и нова научна трагања. Богатство извора потврђује да још ни приближно није истражено и научно вредновано све што је везано за период којим се аутор у овој књизи бавио.

Стога ово дјело има, поред осталог, и подстицајну улогу за даље изучавање. Тако ће се на њеном примјеру ширити нови и реалнији видици, како о комунизму као немани која прохуја свијетом, остављајући жртве и пустош у душама народа, тако и творцима Новог (управо, Хитлеровог) свјетског поретка, који креирају идентичне мржње, покоре и сукобљавања.

Надајмо се да ће се наћи ваљан преводилац за ово вриједно дјело са енглеског на српски језик и тако га више приближити нашем читаоцу за поучавање и отрежњење, дакле на "ползу", што би рекао Доситеј Обрадовић. Овако, на туђем језику, у туђој земљи, бојати се да неће остварити пуну намјену, која му, с обзиром на богатство извора, методологију у приступу и незаобилазну вриједност заиста припада.

Др Чедомир М. Лучић